

първата чаша напивамъ за новата побѣда на Николаева. Нека негова успѣхъ служи за назидание на всички ни.

Чашитѣ за мигъ се изпразниха.

— Чудна бира! — се провикна единъ.

— Тогава азъ бързамъ да прѣдложа второ, — продума Николаевъ и почна да налива.

Съ чепатия носъ вдигна и втора чаша и като остави чашата, раздрусра рамѣнитѣ отъ задъханъ смѣхъ: — Азъ искамъ да допълня тоста на колегата, но дойде ми на умъ, че Николаевъ заслужва не тостове, а да му се побегне ухото.

— Тѣ и ти бѣха обтегнати нѣколко дни, — се обади Николаевъ.

— Макаръ, — допълни сжиятъ. Накъ заслужвашъ едно обтѣгване на ухото . . . А бе, господа, гдѣ бѣше това, — съ смѣхъ питаше той. — Спомняте ли си нѣщо такова: Опитниятъ генералъ въ каквито сражения и да влиза, едно не трѣбва да забравя: — прѣди всичко тилтъ. Гарантирай си отстъпленieto, че тогава налитай!

Всички се разсмѣха.

— Я, господа, вмѣсто да ме закачате — да приемъ! И стана Николаевъ и чукна чашата си съ другитѣ.

— Право е, — забѣлѣзва главниятъ редакторъ. Прѣди всичко тилтъ!

— И тъй, Николаевъ отърва бажака! — се изсмѣ брадясалиятъ.

— Оставете се, — продължи съ чепатия носъ — смѣя се, но щомъ ми дойде на умъ, свива се сърцето ми. Право, ала то е тънъкъ занаятъ. Не го ли знаешъ — не го захващай. Човѣкъ може да се окепази.

— Вземайте урокъ, господа! — каза главниятъ редакторъ.

— А бе ужъ все се заричаме, — подзе плешавиятъ, но . . .

То е сжщо като кога ядешъ медъ: — яли ли сте медъ отъ прѣсни пити? Хапнешъ отъ отъ тукъ, вземешъ отъ тамъ, до като те заболи стомахъ. И до като трае болката — заричашъ се да не погледнешъ вече медъ. А то падне ли ти се нѣкога, забравяшъ и пакъ . . .

— Е, господа, много сладки ги отворихте, а менъ се допи, — обади се Николаевъ. И пакъ стана да налива.

Бутилкитѣ се търкаляха една слѣдъ друга, по по-да; чашитѣ се пълнѣха и изпраздняха; а веселитѣ